

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Берковица, 21.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БЕРКОВИЦА, ВТОРИ СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: **ЮЛИТА Н. ГЕОРГИЕВА-ТРИФОНОВА**

като разгледа докладваното от **ЮЛИТА Н. ГЕОРГИЕВА-ТРИФОНОВА** Административно наказателно дело № 20211610200212 по описа за 2021 година

Производството е по чл.59 и следващите от ЗАНН.

С наказателно постановление № 12-001983 от 13.07.2021 г. на Директор “Инспекция по труда” гр.Монтана на основание чл.416 ал.5 о КТ във вр. чл. 414 ал.3 от КТ е наложено на земеделски производител /ЗП/ **Б. Т. АНДР.** от с.Бокиловци и ЕГН ***** в качеството ѝ на работодател, имуществена санкция в размер на 2000 лв. за извършено нарушение по чл. 61 ал.1 от КТ.

Недоволен от издаденото наказателно постановление е останал жалбоподателят, който го обжалва в срок, като в жалбата си излага подробни съображения и моли наказателното постановление да бъде отменено като неправилно, незаконосъобразно и несъобразено с фактическите обстоятелства.

Жалбоподателя, редовно уведомен се представлява от упълномощен процесуален представител-адвокат Г.Г. от АК-Монтана, поддържа жалбата, като твърди липса на извършено административно нарушение нито от обективна, нито от субективна страна. Моли за отмяна на наказателното постановление.

За ответната страна по жалбата “Инспекция по труда” гр.Монтана, редовно и своевременно призована, изпраща представител в лицето на ст.юр.к. **Кръстева** с надлежно пълномощно. Оспорва жалбата и моли наказателното постановление да бъде потвърдено като обосновано и законосъобразно.

Жалбата е подадена в срока и по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН, от лице, което притежава процесуална легитимация и поради това е допустима.

След поотделена и съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, от фактическа страна съдът прие следното:

На 21.04.2021 година при проверка на място- обект – овцеферма находяща се в с. Бокиловци, обл. Монтана на ЗП със собственик / Б. Т. АНДР. от с.Бокиловци и ЕГН ***** се установило, че работодателят-ЗП Б. Т. АНДР. е нарушил разпоредбите на трудовото законодателство, а именно е допуснал до работа лицето Иван Борисов Мадов без да има сключен трудов договор в писмена форма преди започване на работа.

По повод констатираното нарушение на 08.06.2021 година срещу ЗП Б. Т. АНДР. е съставен АУАН № 1 2-001983 където подробно е описано деянието, квалифицирано като нарушение по чл.61 ал.1 от КТ. Екземпляр от акта е връчен лично на ЗП Б. Т. АНДР. видно от известие за доставяне на 17.06.2021год. Срещу проверката е постъпило писмено възражение. Възражението не е уважено, и въз основа на цитирания акт, е издадено атакуваното наказателно постановление № 12-001983 от 13.07.2021 г. на Директор “Инспекция по труда” гр.Монтана,с което на основание чл.416 ал.5 о КТ във вр. чл. 414 ал.3 от КТ е наложено на земеделски производител /ЗП/ Б. Т. АНДР. от с.Бокиловци и ЕГН ***** в качеството й на работодател, имуществена санкция в размер на 2000 лв. за извършено нарушение по чл. 61 ал.1 от КТ .

Описаната фактическа обстановка се прие за безспорна от съда и следва от безпротиворечивите и еднопосочни свидетелски показания на свидетелите – актосъставителят В.Х. и свидетелите М.Т. и К.М.,от приложените писмени доказателства по административнонаказателната преписка, както и от писмените доказателства, представени и приети в съдебното производство.

При така описаната фактическа обстановка съдът намира, че в административнонаказателното производство не са допуснати процесуални нарушения, водещи до ограничаване или нарушаване правото на защита на жалбодателя. Актът и наказателното постановление са съставени от компетентни органи, съдържат всички предвидени в чл. 42 и чл. 57 ЗАНН реквизити,производството по установяване на нарушението и санкционирането му е станало в присъствието на надлежен законен представител на работодателя, при възприемане на релевантните факти и тяхната правна оценка, като с оглед нормата по чл. 61 ал.1 от КТ са взети предвид всички събрани доказателства.

При анализа на фактите съдът достигна до аналогични фактически и правни изводи, а именно, че на 21.04.2021 година е бил допуснат Иван Борисов Мадов да осъществява в обекта на жалбоподателя наемна трудова дейност като работник “пастир” на овцете, като не е имал сключен писмен трудов договор. Този извод не се променя.

Безспорно установено е обстоятелството, че жалбоподателят е

земеделски производител, стопанисващ овцеферма в с.Бокиловци,общ.Берковица. В това си качество той би могъл да бъде „работодател“ по смисъла, вложен в § 1, т.1 от ДР на КТ. Съгласно цитираното правило, „Работодател“ е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание /предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни/, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа и работа от разстояние и за изпращане за изпълнение на работа в предприятие ползвател. Следователно КТ предвижда възможността работодатели по смисъла на закона да бъдат както ЮЛ, така и ФЛ. Земеделският производител е физическо лице, което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение и при реализирани нарушения на трудовото законодателство би могъл да понесе съответната отговорност в това си качество – съобразно правилото на чл. 412а, т. 1 от КТ,което предвижда,че за нарушения на трудовото законодателство на физическите лица се налагат регламентираните глоби.

Независимо от това, на земеделския производител неправилно е била наложена имуществена санкция. По своята природа и правна характеристика тя представлява особен вид административна санкция налагана на юридически лица и еднолични търговци. Тази отговорност е обективна и безвиновна, като съгласно чл. 83, ал. 1 от ЗАНН за реализирането ѝ е достатъчно обективното осъществяване на запретените действия или бездействия – от една страна, а от друга - имуществената санкция да е предвидена в съответния закон, указ, постановление на МС или наредба на общинския съвет. В чл. 13 от ЗАНН от друга страна изчерпателно са изброени административните наказания, предвидени за извършени административни нарушения. От дефинирането на последните в чл. 6 от ЗАНН като деяния, нарушаващи установения ред на държавното управление, извършени виновно и обявени за наказуеми следва, че по отношение на юридическите лица не се налага административно наказание „глоба”, тъй като същите не могат да формират вина. Именно констатациите на наказващия орган за наличието на формирана вина в конкретно физическо лице подлежат на доказване в хода на съдебния контрол относно законосъобразността на

осъществената правораздавателна дейност, израз на която е постановеният санкционен акт. Видно е, че законодателят прави ясно разграничение между глобата и имуществената санкция като правни термини и правни институти доколкото същите са самостоятелно регламентирани и въведени с различни нормативни разпоредби. Имууществената санкция не е сред административните наказания, визирани в чл. 13 от ЗАНН, които се налагат за административни нарушения, за които административнонаказателна отговорност могат да носят само физически, но не и юридически лица. Поради това правилата, приложими към глобите, налагани на физически лица, не следва механично да се прилагат към имуществените санкции, налагани на юридически лица и на ЕТ. Имууществената санкция е предмет на различна законова регламентация и по отношение на юридическите лица и еднолични търговци налагането на имуществена санкция няма характера на глобата като реализиране на административнонаказателна отговорност, която по дефиниция е лична и може да се носи само от физически лица.

В случая АНО не е отчел качеството на дееца, независимо, че е могъл и е бил длъжен да съобрази това обстоятелство, с оглед предвижданията на санкционната норма на чл. 414, ал. 3 от КТ. Действително няма разлика в размера на предвидената имуществена санкция и глоба за работодателя по този текст, но АНО е следвало да положи необходимата грижа и да установи какъв е субектът на административнонаказателната отговорност, съобразно което да прецизира диспозитива на наказателното постановление. Това е така, защото при налагането на административно наказание, т. е. при осъществяването на репресивната функция на държавата спрямо задължените лица, административнонаказващият орган следва да е изяснил фактите и да е извършил цялостна проверка за законосъобразност и обосновааност на АУАН, след което да завърши производството с издаване на НП. В този смисъл, настоящият състав смята, че е налице невъзможност за изменение на наказателното постановление в частта относно вида на наложената санкция от районния съд, тъй като това означава административното наказание да се налага за пръв път едва със съдебното решение, а не в рамките на административнонаказателно производство, завършващо с наказателното постановление. Ако се приеме за налична възможността въззивната инстанция да налага различна санкция, от наложената с НП, жалбоподателят на практика ще се лиши от една съдебна инстанция и то по същество за

преценка на законосъобразността на така наложеното ново административно наказание за пръв път от съда.

Следователно незаконосъобразно е ангажирането на административно-наказателната отговорност на физическо лице, в това му качество, чрез налагане на имуществена санкция. Налагайки на жалбоподателя именно тази административна санкция АНО е допуснал при издаване на наказателното постановление съществено нарушение на процесуалните правила, което съставлява самостоятелно основание за отмяна на същото, без да е необходимо да се обсъжда правилността на същото.

Предвид на изложените съображения, обжалваното наказателно постановление се явява незаконосъобразно и като такова следва да бъде отменено.

По разноските:

По силата на разпоредбата на чл.63, ал.3 от ЗАНН, в съдебните производства по чл.63, ал. 1 от ЗАНН страните имат право на присъждане на разноски В случая ЗП Б. Т. АНДР. е направил разноски в размер на 300 лева, представляващи договорено и реално заплатено адвокатско възнаграждение, видно от представения договор за правна защита и съдействие. Размерите на адвокатските възнаграждения са уредени в Раздел IV от Наредба № 1 от 7.09.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Съгласно чл.18, ал.1 от Наредба № 1 от 7.09.2004г., за изготвяне на жалба срещу наказателно постановление без процесуално представителство възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 на базата на половината от размера на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 50 лв. В чл.18, ал.2 от с.н. е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела срещу наказателни постановления, в които административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 300 лв. А според чл.18, ал.3 - за процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 300 лв. Изложеното обосновава извода, че размерът на адвокатското възнаграждение в случая следва да се определи съобразно разпоредбата на чл.17, ал.3 от Наредба № 1 от 7 .09.2004г., предвиждаща, че във всички оставали случаи извън изброените в предходните алинеи по административнонаказателни дела се дължи минимално адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева. Именно в този размер е и договореното и заплатено от молителя адвокатско възнаграждение. При това положение, доколкото искането за присъждане на разноските е направено своевременно ,следва да се присъдят направените деловодни разноски на обща стойност 300 лева, като същите следва да се възложат в тежест на ДИТ-гр.Монтана.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 12-001983 от 13.07.2021 г. на Директор “Инспекция по труда” гр.Монтана на основание чл.416 ал.5 о КТ във вр. чл. 414 ал.3 от КТ е наложено на земеделски производител /ЗП/ Б. Т. АНДР. от с.Бокиловци и ЕГН ***** в качеството ѝ на работодател, имуществена санкция в размер на 2000 лв. за извършено нарушение по чл. 61 ал.1 от КТ.

ОСЪЖДА ДИТ-гр.Монтана да заплати на Б. Т. АНДР. от с.Бокиловци и ЕГН ***** сумата в размер на 300 (триста) лева, представляваща направените деловодни разноси по АНД № 212/2021г. по описа на РС-Берковица.

Решението подлежи на обжалване пред АС – Монтана в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните, че е изготвено.

Съдия при Районен съд – Берковица: _____